בהפרת נדרים כרבי נתן דתניא *רבי נתן

אומר "הנודר כאילו בנה במה והמקיימו

כאילו הקריב עליה קרבן ויתרחק משלשה דברים מן המיאונין דלמא גדלה ומיהרמא

בה מן הפקדונות בבר מתא דבייתיה כי

בייתיה דמי מן הערבון בערבי שלציון דא"ר

יצחק מאי דכתיב °רע ירוע כי ערב זר רעה. אחר רעה תבא למקבלי גרים ולערבי

שלציון ולתוקע עצמו לדבר הלכה מקבלי

גרים כר׳ חלבו דאמר ר׳ חלבו *קשים גרים

לישראל כספחת בעור ערבי שלציון דעבדי

שלוף דוץ תוקע עצמו לדבר הלכה דתניא

רבי יוםי אומר כל האומר אין לו תורה

אין לו תורה פשימא אלא כל האומר אין

לו אלא תורה אין לו אלא תורה הא נסי

פשימא אלא דאפילו תורה אין לו מאי מעמא

כל שישנו בעשיה ישנו בלמידה כל שאינו

בעשיה אינו בלמידה ואיבעית אימא לעולם כדאמריתו מעיקרא כל האומר אין לו אלא

תורה אין לו אלא תורה לא צריכא דקא מגמר

לאחריני ואזלי ועבדי מהו דתימא אית ליה

אגרא לדידיה קמ"ל ואיבעית אימא תוקע עצמו לרבר הלכה בדיינא דאתי דינא לקמיה

וגמר הלכה ומדמי *מילתא למילתא ואית ליה רבה ולא אזיל משאיל דאמר רבי שמואל

בר נחמני אמר רבי יונתן ילעולם *יראה דיין עצמו כאילו חרב מונחת לו בין יריכותיו

מפתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה

מגבורי ישראל וגו' מפחד בלילות מפחד של

גיהנם שדומה ללילה: ר"ג אומר אם מיאנה

וכו': בעא מיניה רבי אלעזר מרב מאי

מעמא דר"ג משום דקסבר קידושי קמנה

מיתלא תלו וכי גדלה גדלי בהרה אע"ג

דלא בעל או דלמא משום דקסבר המקדש

אחות יבמה נפטרה יבמה והלכה לה אי

בעל אין אי לא בעל לא אמר ליה היינו

מעמא דר"ג משום דקסבר המקדש אחות

ניים ושכיב רב אמר להא שמעתא דתניא

המקדש את הקפנה קירושיה תלויין מאי תלויין לאו כי גדלה גדלי בהרה ואע"ג דלא

אמר רב פפא אמר קרא *°ולמרתם ועשיתם יניים

וא"ר אבסו. במסכת קידושין : אחים רדיפה רדיפה. תשלהם שכר וגו' לא מצי דייק דדלמא קאי אכולא פרשתא נטר לשוק גדול להבאת שלום שאוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימה לו לשלם הבא כגמילות חסדים דכתיב בהו ימלא חיים לדקה תורה אור דחוטה הוא דכמיב (דברים כג) וכי

תחדל לכדור וגו' הא לא תחדל יהיה קרושין מ. ואמר רבי אבהו *אתיא רדיפה רדיפה כתיב

הבא "בקש שלום ורדפהו וכתיב התם מפויפנן חטוא: כאינו הקריב קרבן, שעבר הבא "בקש שלום ורדפהו וכתיב התם מפויפנים או שמי עבירות אוא ילך אול חכם "רודף צדקה וחסד ימצא חיים צדקה וכבוד : מצו ויפירט כדי שלא יהא כנו בכד: ניסין מו: מדרים כב. כבר מסא. לא יקבל פקדון מבן ניין מו: מ עירו: דכייתיה כי ביימיה דמי . שרגיל אצלו ויטול את שלו ויחזור ויתבענו : שלמיון . שם מקום שמניחין הלוה ותופסין הערב לישנא אחרינא שלליון קוראין שם הערבון על שם נוטריקון שלוף דוך (א) שולף עלמו "חן הלוה וחוקע שנמו על הערב: דון. לשון תיקוע כדאמר דנה שלפה

(סבת דף כ:): רש ירוש . רעה אחר רעה: כי ערב זר . המערב זרים לפיל מבקדושן ב. מדסינו

גרים בישראל והנכנם בערבון נמי משמע: ולפוקע עלמו . סיפא דקרא ושונה תוקעים בוטח וכולה מפרש (ה) רש"י דיה שליון וכו' שלוף דון הס"ד והחיב מיה שלוף דון שלף עלמו מן כלוה שולף עלמו מן כלוה לה: פוקע שלמו לדבר הלכה. שאומר הריני שונה ואיני מקיים ואקבל שכר למוד: קשים גרים. שחין בקיחין

בדקדוקי מלות ולמדין ישראל ממעשיהן: כספחם. לישנא דקרא שאיני 'ממעשיהן: כפחם. נשמי שופק נשום מום פולם מוכל נקע וללוה הגר עליהם ונספחו על שופק נשום מום כפולם ביו ביו יעקב (ישעיה ד') אין לו סורה. אלא מורה אים שופק ביו מים ביו ביו ביו ביו ביו ביו או ביו ביו אין לו סורה אין אין מקבל שכר למוד: אלא סורה .

(ב) ואין מקיים: אפילו פורה . אפי׳ (ב) וחין מקיים. מערה שכר לימוד הין לו: ו**מיבעים פיספ.** נמחק: (ד) ד"ה מחי כדמעיקרא אין לו אלא עורה ודקאמרת שנא לנים: (ס) ת בילא לנים: (ס) ת בילא למיל לריכא כו': אים דים אחיא וכוי אי התם כתיב לדקה וטי דלח כוה כתיב הבח ב ליה אגרא. דעשיה: ונמר כלכה . יודע הלכה* (ג) שאין דומה לדין יודע הנכה (ג) שרון ווהר הל הכלה לפניו כל כך ומדמיו מילחה מסודיון ז. למילחה ולה משחיל לרביה - וסיינו

וגיהנם פתוחה לו מתחתיו שנאמר "הנהשי נמוקע שסומך ונשען על סחלכה שהות יודע : גבורים. דיינים: שלשלמה . שהשלום שלו: מטחו . בית המקדם ששם לשכת הגזית: מאי שעמא דר׳ נמליאל . דאמר כשתנדיל זו הלא (ד) זו בולא כלום: גדלי בהדה ואמ"ג דלא בעל . דניקדשה השתא מ"מ משגדלה תפסי קידושי מעיקראואיגלי מילהא למפרע דזיקה דהך לא כלום הוא: או דלמא. קירושין קמאי לא כלום נינהו ומשום

קירושין דבעילה דמשגדלה נפקא הך יבמה ואע"ג דויקה קודמת לקידושין קסבר המקדש אחות יבמה נפטרה יבמה דאתי קידושי ומבטלי לזיקה : [נעיל כד: ובינ] מיסלם סלי . כל ימי קטטת ספק יבטול משתגדיל ותהיה אשתו ספק לא יבעול ולא סמכה דעתה: דאמר כאיהו עדיף מינאי . ויוליאני בגם בעל כרחי: ומנה פדיפנה מינים . וכל זמן

בעל אמר ליה רבין בריה דרב נחמן הא מילתא דקמנה מיתלא תליא וקיימא אי שארנה אנא במיאון על כרחו: בעל אין אי לא בעל לא ראמרה הוא עדיף

מינאי ואנא עדיפנא מיניה וסבר רב אי בעל אין אי לא בעל לא והא *איתמר קמנה שלא מיאנה והגדילה ועמדה משטח שי ונשאת רב אמר אינה צריכה גם משני ושמואל אמר צריכה גם משני מאי

להוציאני בגט בעל כרחי ואנא עדיפא מיניה שאוכל למאן בו כל זמן שלא בעל והייט דוקא מן החורה יכולה למאן אבל מדרבנן אין יכולה משהביאה ב' שערות דתנן בפ' בא הימן (נדה נב.) עד מתי הבת ממאנת עד שתביא ב' שערות והייט

אפילו לא בעל דבבעל לא הוה פליג רבי יהודה עד שירבה השחור על הלבן כדאמר החם בגמרא דמודי רבי יהודה בבעל : קסבר

אתיא רדיפה רדיפה . אבל מדכתיב לעיל מי האיש החפץ חיים

מרע סור מרע ועשה טוב וגו' דהיינו כל התורה סולה אי נמי בישם ושיל מחיב כמו (a) הכא כתיב לדקה חיים וכבוד דלא הוה "נפקא לן מההוא קרא הבא וכבוד בעולם הזה: כאילו בנה בפה. בשעת איסור הבמות

בפ"ק דקירושין (דף מ.) דאדם אוכל מפירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא: הבודר כאינו בנה במה. י"מ דנפקא לן חדלה כחינו חדלה כתיב הכא וכי תחדל לנדור וכתיב התם חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב ואמר בג ג מיי פים מסלטת יגום סלכה כג: בפ"ק דברכות (דף יד. ושם) אל תקרי בדי מיי פית מסלי במה אלא במה וג"ש דחדלה דריש גיושין מלכה רמיי סלכם ו סמנ שושים אביש שושים אביש סשיף כא: הטדר אע"ם שמקיימו נקרא רשע אמר ר' אבהו מאי קראה כתיב הכא וכי תחדל לנדור וכתיב התם שם רשעים חדלו רוגז : רטה אחר רעה תבא למקבלי גרים . אמר ר"י דהיינו היכא שמשיאין אותן להתגייר או שמקבלין אותן מיד אבל אם הן מתאמלין להתגייר יש לנו לקבלם שהרי מלינו שנענשו אברהם ילהק וישקב שלא קבלו להמנע שבאתה להתגייר והלכה והיתה פלגש לחליפו בן עשו ונפק מינה עמלק דלערינהו לישראל כדאמרינן בהגדת חלק (סנהדרין לס:) וגם יהושע קבל רחב הזונה "ונעמה ורות המואביה וברים פרק במה מדליקין (שבת לת.) שגייר הלל אותו שאמר גיירני על מנת שתשימני כ"ג ואותו דעל מנת שתלמדני כל התורה כולה ואע"פ שלא היו מתאמלין להתגייר יודע היה הלל בהן שסופם להיות גרים גמורים כמו שעשה לבסוף: מדהר דתימא אית ליה אגרא. תימה דאמרי' בפרק בתרא דיומא (דף פו.) כל המוכה את הרבים אין חטא בא על ידו ומפרע טעמה התם שלה יאמרו הרב בניהנם ותלמידו בגן עדן ועוד קשה לר"י הכי אחר דר"מ למד לפניו ואפ"ה ילא לתרבות רעה ושמא היכא שהוא רע מתחלה קודם שמלמד אחרים החם לא שייך האי טעמא אבל היכא שהיה טוב מתחלה אז ודאי אין חטא בא על ידו ואחר מתחלתו היה רע כדאמר בחגיגה (דף פוב) שכלי זמר לא פסק מתוך ביתו וגם ספרי לדוקים היו נושרים מחיקו: ששום גבורים סביב לה. פירש בקונטרם הכא] ובסנהדרין (דף ג) דאלשכת הגזית קאי וקשה דה"ל למימר ע' או ע"א אלא י"ל

דאששים ריבוא ישראל קאי": אדורור מרב. משמע ליה מזויינין בדין כדדרשינן בסנהדרין (דף ט.) מויהגור דוד חרט שדט לנבל בסנהדרין ואע"ג דבתורה כתיב קפנה שלא חגור חרבך על ירך גבור (תהלים מה): מיאנה ותדילה וכר גדלה גדלי בהדה ואמ"ג דלא בעל. ואפי׳ סבירא לן מקדש אתות יבמה לא נפטרה יבמה מ"מ היכא שהקידושין היו באים ממילא

ירים גם משני והיי דר רביו לרב בין דר רביו לרב בין על בין מילולי. פירוש שיכול

ונפקח כו'

כא א מיי' פי"ג מסלי מדרים סלכם כס סמג לחין רמב סוט"ם י"ד סימן רג סטיף ג: כב ב מיי פכ"ג מסלי מנסדרו הלכה כ ב מייי פכ"ג מסלי סנסדרין סלכם ח סתג לחוץ רח מוש"ם ה"מ סי' ה סעיף כ: כג ב מיי' פים מסלכות גירושין סלכם ו סמג

ALTERNATIVE AND

· はははないます

100 miles

を

Name of

ties.

湯は他! サー

כ"ל ולמדתם אתם ושתרתם למשוחם

פרם"ץ בירים

תום׳ חד מקמאי ועפרה ונשאת רב אפר אינה צריכה גם ושמואל אסר צריכה גם משני אסר צריכה גם משני אוקימנא כשכעל אבל כשלא בעל אפי' לרב צריכה גם משניהם. מראשון צריכה גם מרבגן אע"ג דלא בעל כיון שהיא גדולה אינה יתאה במיאה ומשנה

ומוקע ודן עלמו: (ב) היה אלא מורם שאיט מקיים כ'ב ס"א אין לו אלא פורם איט וכו': (ג) ד"ה ונמד סלכס יודע סלכס אלא דומה כליל ותיכת שאין ניתה: (ד) ד"ה מאי

יבמה נפטרה יבמה והלכה לה אי בעל אין אי לא בעל לא אמר רב ששת אמינא *כי